

IRÁNYELVEK

A TANÁCS (EU) 2018/1910 IRÁNYELVE

(2018. december 4.)

a 2006/112/EK irányelvnek a hozzáadottértékadó-rendszer egyes, a tagállamok közötti kereskedelem adóztatására vonatkozó szabályainak harmonizálása és egyszerűsítése tekintetében történő módosításáról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 113. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽²⁾,

különleges jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

- (1) Amikor a Tanács 1967-ben, a 67/227/EGK első tanácsi irányelvvel ⁽³⁾ és a 67/228/EGK második tanácsi irányelvvel ⁽⁴⁾ elfogadta a hozzáadottérték-adó (a továbbiakban: héa) közös rendszerét, kötelezettséget vállalt egy, az Európai Közösségen belül ugyanúgy működő végleges héarendszer létrehozására, mintha az egyetlen tagállamon belül működne. Mivel egy ilyen rendszer politikai és technikai feltételei nem voltak adottak, amikor 1992 végére felszámolták a tagállamok közötti fiskális határokat, átmeneti héaszabályozást fogadtak el. A 2006/112/EK tanácsi irányelv ⁽⁵⁾ előírja, hogy az említett átmeneti szabályozást végleges szabályozással kell felváltani.
- (2) A Bizottság a héára vonatkozó cselekvési tervről szóló, 2016. április 7-i közleményével összhangban javaslatot terjesztett elő egy olyan, a tagállamok közötti, határokon átnyúló, vállalkozások közötti kereskedelemre vonatkozó végleges héarendszer elemeinek meghatározására vonatkozóan, amely a határokon átnyúló termékértékesítésnek a rendeltetési tagállamban történő adóztatásának elvén alapulna.
- (3) A Tanács 2016. november 8-i következtetéseiben felkérte a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot a határokon átnyúló ügyletekre vonatkozó uniós héaszabályok tökéletesítésére a héaazonosító számnak a Közösségen belüli értékesítések adómentességével összefüggésben betöltött szerepe, a vevői készletre vonatkozó megállapodások, a láncügyletek és a fuvarozásnak a Közösségen belüli ügyletek adómentessége céljából történő bizonyítása tekintetében.
- (4) Tekintettel a Tanács felkérésére, valamint arra, hogy a Közösségen belüli kereskedelemre vonatkozó végleges héarendszer végrehajtása több évet fog igénybe venni, helyénvalók az egyes vállalkozásokra vonatkozó szabályok harmonizálására és egyszerűsítésére irányuló különös intézkedések.
- (5) A vevői készlet kifejezés arra a helyzetre utal, amikor a termékek másik tagállamba történő elfuvarozásának időpontjában az értékesítő már tudja, hogy ki a vevő, akinek a termékeket később, a rendeltetési tagállamba való megérkezésüket követően értékesíteni fogja. Ez a helyzet jelenleg egy (a termékek feladási tagállamában történő) vélelmezett értékesítést és egy (a termékek érkezési tagállamában történő) vélelmezett Közösségen belüli beszerzést, majd ezeket követően egy, az érkezési tagállamban történő „belföldi” értékesítést valósít meg, és megköveteli, hogy az értékesítőnek ez utóbbi tagállamban héaazonosító számmal kell rendelkeznie. Ennek elkerülésére az említett ügyleteket – amennyiben azokra két adóalany között kerül sor – bizonyos feltételek mellett úgy kell tekinteni, hogy egy, a feladási tagállamban történő adómentes értékesítést és egy, az érkezési tagállamban történő Közösségen belüli beszerzést valósítanak meg.

⁽¹⁾ 2018. október 3-i vélemény.

⁽²⁾ 2018. március 14-i vélemény.

⁽³⁾ A Tanács 67/227/EGK első irányelve (1967. április 11.) a tagállamok forgalmi adókra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról (HL L 71., 1967.4.14., 1301. o.).

⁽⁴⁾ A Tanács 67/228/EGK második irányelve (1967. április 11.) a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – a közös hozzáadottértékadó-rendszer struktúrájáról és alkalmazási módjairól (HL L 71., 1967.4.14., 1303. o.).

⁽⁵⁾ A Tanács 2006/112/EK irányelve (2006. november 28.) a közös hozzáadottértékadó-rendszerről (HL L 347., 2006.12.11., 1. o.).

- (6) A láncügyletek kifejezés olyan egymást követő termékértékesítésekre utal, amelyek során a termékek egyetlen Közösségen belüli fuvarozás tárgyát képezik. A termékek Közösségen belüli mozgását csak az egyik értékesítéshez kell hozzárendelni, és a Közösségen belüli értékesítésekre biztosított héamentességnek kizárólag ezen értékesítésre kell vonatkoznia. A lánc többi elemét alkotó értékesítéseket meg kell adóztatni, ami maga után vonhatja annak a követelményét, hogy az értékesítő az értékesítési tagállamban héaazonosító számmal rendelkezzen. Annak elkerülésére, hogy a tagállamok különböző megközelítéseket alkalmazzanak, ami kettős adóztatáshoz vagy nem adóztatáshoz vezethet, továbbá a jogbiztonságnak a gazdasági szereplők érdekében történő növelése céljából közös szabályként elő kell írni, hogy – bizonyos feltételek teljesülése esetén – a termékek fuvarozását a láncügyleteken belül egyetlen értékesítéshez kell hozzárendelni.
- (7) Ami a héaazonosító számnak a Közösségen belüli kereskedelem keretében végzett termékértékesítés adómentességével való összefüggését illeti, javasolt, hogy a termékek értékesítési tagállamon kívülre történő fuvarozásának feltételén túlmenően az adómentesség alkalmazásának az is anyagi és nem pusztán alaki feltétele legyen, hogy a vevő számára a termékek fuvarozásának megkezdése szerinti tagállamtól eltérő tagállam által kiadott héaazonosító szám szerepeljen a héainformációcsere-rendszerben (a továbbiakban: VIES). Emellett a VIES-nyilatkozat fontos szerepet játszik abban, hogy az érkező tagállam információkkal rendelkezzen a termékek területén való jelenlétéről, ezért az Unióban folytatott csalás elleni küzdelemnek is meghatározó eleme. A tagállamoknak ezért biztosítaniuk kell, hogy amennyiben az értékesítő nem teljesíti a VIES-nyilatkozással kapcsolatos kötelezettségét, az adómentesség nem alkalmazandó, kivéve, ha az értékesítő jóhiszeműen jár el, azaz megfelelően meg tudja indokolni az illetékes adóhatóságok számára az összesítő nyilatkozatot érintő hiányosságokat, amely egyben magában foglalhatja azt is, hogy az értékesítő közli a 2006/112/EK irányelv 264. cikke alapján megkövetelt helyes információt.
- (8) mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a héaszabályozásnak a határokon átnyúló, vállalkozások közötti kereskedelemmel összefüggésben történő tökéletesített működését a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban e cél annak léptéke és hatása miatt jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az említett cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (9) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával⁽¹⁾ összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átvitt intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben egy vagy több olyan dokumentumot mellékelnek, amely megmagyarázza az irányelv elemei és az azt átvitt nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt.
- (10) A 2006/112/EK irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 2006/112/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. Az irányelv a következő cikkkel egészül ki:

„17a. cikk

- (1) Nem minősül ellenérték fejében történő termékértékesítésnek, ha az adóalany a vállalkozásából származó termékeket vevői készletre vonatkozó megállapodás keretében egy másik tagállamba továbbítja.
- (2) E cikk alkalmazásában akkor kell úgy tekinteni, hogy vevői készletre vonatkozó megállapodás áll fenn, ha teljesülnek a következő feltételek:
- a) az adóalany vagy a megbízásából eljáró harmadik fél termékeket ad fel vagy fuvaroz el egy másik tagállamba abból a célból, hogy ezeket a termékeket ott megérkezésük után egy későbbi szakaszban egy másik adóalany részére értékesítse, mely utóbbi a két adóalany között fennálló megállapodással összhangban jogosult e termékek tulajdonjogára;
- b) a termékeket feladó vagy elfuvarozó adóalany gazdasági tevékenységének székhelye nem abban a tagállamban van, amelybe a termékeket feladja vagy elfuvarozza, és ott nem rendelkezik állandó telephellyel sem;

⁽¹⁾ HL C 369., 2011.12.17., 14. o.

c) az az adóalany, akinek a részére a termékeket értékesíteni szánják, héaazonosító számmal rendelkezik abban a tagállamban, amelybe a termékeket feladják vagy elfuvarozzák, és mind az azonossága, mind az említett tagállam által számára kiadott héaazonosító szám ismert a b) pontban említett adóalany előtt a feladás vagy az elfuvarozás megkezdésének időpontjában;

d) a termékeket feladó vagy elfuvarozó adóalany bejegyzí a termékek továbbítását a 243. cikk (3) bekezdésében meghatározott nyilvántartásba, valamint a 262. cikk (2) bekezdésében meghatározott összesítő nyilatkozatban feltünteti a vevő azonosságát és a számára azon tagállam által kiadott héaazonosító számot, amelybe a termékeket feladta vagy elfuvarozta.

(3) Ha a (2) bekezdésben foglalt feltételek teljesülnek, a következő szabályokat kell alkalmazni a termékek feletti tulajdonosként való rendelkezési jognak a (2) bekezdés c) pontjában említett adóalanyra történő átengedésekor, feltéve, hogy az átengedésre a (4) bekezdésben említett határidőn belül sor kerül:

a) úgy kell tekinteni, hogy az az adóalany, aki vagy akinek a megbízásából egy harmadik személy a termékeket feladta vagy elfuvarozta, a 138. cikk (1) bekezdésével összhangban termékértékesítést végez abban a tagállamban, amelyből a termékeket feladták vagy elfuvarozták;

b) úgy kell tekinteni, hogy az az adóalany, akinek a részére a termékeket értékesítik, Közösségen belüli termékbeszerzést végez abban a tagállamban, amelybe a termékeket feladták vagy elfuvarozták.

(4) Amennyiben a termékek azon tagállamba való megérkezését követő 12 hónapon belül, amelybe a termékeket feladták vagy elfuvarozták a termékeket nem értékesítették a (2) bekezdés c) pontjában illetve a (6) bekezdésben említett azon adóalanynak, akinek azokat szánták, és nem merült fel a (7) bekezdésben megállapított körülmények egyike sem, úgy kell tekinteni, hogy a 12 hónapos időtartam leteltét követő napon megtörténik a 17. cikk értelmében vett továbbítás.

(5) Nem tekinthető úgy, hogy megtörténik a 17. cikk értelmében vett továbbítás, amennyiben teljesülnek a következő feltételek:

a) a termékekkel való rendelkezés jogát nem engedték át és ezeket a termékeket visszaküldik abba a tagállamba, amelyből azokat feladták vagy elfuvarozták, a (4) bekezdésben említett határidőn belül; és

b) az az adóalany, aki feladta vagy elfuvarozta a termékeket, bejegyzí azok visszaküldését a 243. cikk (3) bekezdésében meghatározott nyilvántartásba.

(6) Amennyiben a (4) bekezdésben említett időtartamon belül a (2) bekezdés c) pontjában említett adóalany helyébe másik adóalany lép, nem tekintendő úgy, hogy abban az időpontban, amikor az egyik adóalany helyébe másik adóalany lép megtörténik a 17. cikk értelmében vett továbbítás, feltéve, hogy:

a) teljesül a (2) bekezdésben szereplő valamennyi egyéb alkalmazandó feltétel; és

b) a (2) bekezdés b) pontjában említett adóalany bejegyzí a 243. cikk (3) bekezdésében meghatározott nyilvántartásba azt, hogy az egyik adóalany helyébe másik adóalany lépett.

(7) Amennyiben a (4) bekezdésben említett határidőn belül a (2) és a (6) bekezdésben foglalt feltételek valamelyike már nem teljesül, úgy kell tekinteni, hogy a 17. cikk szerinti terméktovábbítás abban az időpontban megtörténik, amikor az adott feltétel már nem teljesül.

Ha a termékeket a (2) bekezdés c) pontjában vagy a (6) bekezdésben említett adóalanytól eltérő személy részére értékesítik, úgy kell tekinteni, hogy a (2) és a (6) bekezdésben foglalt feltételek ezt az értékesítést közvetlenül megelőzően már nem teljesülnek.

Ha a termékeket egy olyan országba adják fel vagy fuvarozzák el, amely eltér attól a tagállamtól, amelyből azokat eredetileg átmozgatták, úgy kell tekinteni, hogy a (2) és a (6) bekezdésben foglalt feltételek az említett feladás vagy elfuvarozás kezdetét közvetlenül megelőzően már nem teljesülnek.

A termékek megsemmisülése, elvesztése vagy ellopása esetén úgy kell tekinteni, hogy a (2) és a (6) bekezdésben foglalt feltételek abban az időpontban már nem teljesülnek, amikor a termékek ténylegesen eltűntek vagy megsemmisültek, vagy ha lehetetlen meghatározni ezt az időpontot, abban az időpontban, amikor kiderült, hogy a termékek megsemmisültek vagy hiányoznak.”

2. Az V. cím 1. fejezetének 2. szakasza a következő cikkel egészül ki:

„36a. cikk

(1) Amennyiben ugyanazokat a termékeket egymást követően értékesítik és ezeket a termékeket az egyik tagállamból egy másik tagállamba adják fel vagy fuvarozzák el közvetlenül az első értékesítőtől a lánc legvégén álló megrendelőnek, a feladás vagy az elfuvarozás csak a közbenső gazdasági szereplő részére történő értékesítés vonatkozásában vehető figyelembe.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, a feladás vagy az elfuvarozás csak a termékek közbenső gazdasági szereplő általi értékesítése vonatkozásában vehető figyelembe, amennyiben a közbenső gazdasági szereplő közölte a részére terméket értékesítővel a számára az az által a tagállam által kiadott héaazonosító számot, amelyből a termékeket feladják vagy elfuvarozzák.

(3) E cikk alkalmazásában »közbenső gazdasági szereplő«: a lánc egyik – az első értékesítőtől eltérő – értékesítője, aki saját maga vagy aki egy megbízásából eljáró harmadik félen keresztül feladja vagy elfuvarozza a termékeket.

(4) Ez a cikk nem alkalmazandó a 14a. cikk hatálya alá tartozó helyzetekre.”

3. A 138. cikk a következőképpen módosul:

a) Az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok mentesítik az adó alól a termékértékesítést, ha a termékeket az eladó vagy a beszerző, vagy megbízásukból más személy adta fel vagy fuvarozta el az érintett tagállam területén kívülre, de a Közösség területén belülre, feltéve, hogy teljesülnek a következő feltételek:

- a) a termékeket egy másik, a termékek feladásának vagy elfuvarozásának indulási helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban adóalanyként vagy nem adóalany jogi személyként eljáró személy részére értékesítik;
- b) az az adóalany vagy nem adóalany jogi személy, akinek a részére az értékesítés történik, héaazonosító számmal rendelkezik egy, a termékek feladásának vagy elfuvarozásának indulási helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban és ezt a héaazonosító számot közölte az értékesítővel;”.

b) A cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Az (1) bekezdésben meghatározott adómentesség nem alkalmazandó, ha az értékesítő nem tett eleget a 262. és a 263. cikkben meghatározott, összesítő nyilatkozat benyújtására vonatkozó kötelezettségének, vagy ha az általa benyújtott összesítő nyilatkozat ennek az értékesítésnek a vonatkozásában nem a 264. cikk alapján megkövetelt helyes információkat tünteti fel, kivéve, ha az értékesítő megfelelően és az illetékes hatóságok számára kielégítő módon meg tudja indokolni ezt a hiányosságot.”

4. A 243. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3) Minden adóalany, aki termékeket továbbít a 17a. cikkben említett vevői készletre vonatkozó megállapodás keretében, köteles olyan nyilvántartást vezetni, amelynek a segítségével az adóhatóságok ellenőrizni tudják az említett cikk helyes alkalmazását.

Minden adóalany, akinek a részére a 17a. cikkben említett vevői készletre vonatkozó megállapodás keretében termékeket értékesítenek, köteles nyilvántartást vezetni ezekről a termékekről.”

5. A 262. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„262. cikk

(1) Minden héaazonosító számmal rendelkező adóalanyoknak összesítő nyilatkozatot kell benyújtania, amely tartalmazza a következőket:

- a) azok a héaazonosító számmal rendelkező beszerzők, akik részére a 138. cikk (1) bekezdésében és a 138. cikk (2) bekezdésének c) pontjában foglalt feltételek szerint terméket értékesített;
- b) azok a héaazonosító számmal rendelkező személyek, akik részére olyan terméket értékesített, amelyet részére a 42. cikkben említett Közösségen belüli termékbeszerzésként értékesítettek;
- c) azok a héaazonosító számmal rendelkező adóalanyok és nem adóalany jogi személyek, akik részére olyan szolgáltatást nyújtott, amely nem héamentes abban a tagállamban, ahol az ügylet adóztatandó, és amely után az igénybe vevő a 196. cikk alapján az adó fizetésére kötelezett.

(2) Az (1) bekezdésben említett információk mellett minden adóalanyoknak információkat kell benyújtania azoknak az adóalanyoknak a héaazonosító számáról, akik részére azokat a termékeket szánják, amelyeket a 17a. cikkben foglalt feltételekkel összhangban vevői készletre vonatkozó megállapodás keretében adtak fel vagy fuvaroztak el, valamint a benyújtott információkban bekövetkezett minden változásról.”

6. A 403. és a 404. cikket el kell hagyni.

2. cikk

(1) A tagállamok legkésőbb 2019. december 31-ig elfogadják és kihadják azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal.

A tagállamok ezeket a rendelkezéseket 2020. január 1-jétől kezdődően alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

3. cikk

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

4. cikk

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2018. december 4-én.

a Tanács részéről
az elnök
H. LÖGER